

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Eltemetni lázadásunk fegyvereit

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites

Temessük el – nagyon-nagyon mélyre – az Isten elleni lázadás bármely elemét az életünkben, és helyettesítsük ezeket készséges szívvel és készséges elmével!

A Mormon könyve feljegyezi, hogy körülbelül 90 évvel Krisztus születése előtt Móziás király fiai megkezdtek a végül 14 évig tartó missziójukat a lámániták között. Akkor már nemzedékek óta történtek sikertelen igyekezetek arra, hogy a lámánita népet a Krisztus tanába vetett hitre vezessék. Ez alkalommal azonban a Szent Lélek csodálatos közbeavatkozásai révén lámániták ezrei tértek meg és lettek Jézus Krisztus tanítványai.

Ezt olvassuk: „És amilyen biztosan él az Úr, úgy azok, akik hittek, vagyis akik eljutottak az igazság megismeréséhez, Ammonnak és testvéreinek a kinyilatkoztatás és a prófétálás lelke, valamint Isten hatalma szerinti prédikálása által, mely csodákat művelt bennük – igen, azt mondom nektek, hogy ahogy él az Úr, mindazok a lámániták, akik hittek a prédikálásukban és az Úrhoz tértek, soha nem távolodtak el.”

E nép tartós megtérésének a kulcsát a következő vers fogalmazza meg: „Mert igazlelkű nép lettek; letették lázadásuk fegyvereit, és nem harcoltak többé sem Isten, sem bármely testvérük ellen.”

A „lázasadásuk fegyverei” kifejezés szó szerint és jelképesen is értendő. Kardjaikra és más harci fegyvereikre is vonatkozott, de éppúgy utalt az Isten és az Ő parancsolatai iránti engedetlenségükre is.

E megtért lámániták királya eképpen ma-

expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ... to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false tes-

gyarázta ezt: „És most, íme, testvéreim, ... ez volt minden, amit megtehattunk..., hogy megbánjuk minden bűnünket és a sok gyilkosságot, melyet elkövettünk, és hogy Istennel véltetjük azokat a szívünk ből, mert ez volt minden, amit megtehattunk, hogy Isten előtt megfelelő mértékben bűnbánatot tartsunk, hogy levegye a mocskunkat”.

Figyeljük meg a király szavait – őszinte bűnbánatuk nemcsak bűneik bocsánatához vezetett, hanem Isten levette azon bűnök mocskát, sőt még a vágyat is a szívükből a bűn elkövetésére. Mint tudjátok, inkább eltemették a kardjait, mintsem bármilyen lehetséges visszatérést kockáztassanak az Isten elleni lázadásuk korábbi állapotához. Amikor pedig eltemették fizikai fegyvereiket, megváltozott szívvel, a bűnre való hajlamukat is eltemették.

Feltehetjük magunknak a kérdést: mit tehetnénk azért, hogy kövessük ezt a mintát, hogy „lete[gyük] lázadás[unk] fegyvereit”, bármik legyenek is ezek, illetve olyannyira „az Úrhoz tér[jünk]”, hogy a bűn mocskja és a bűn vágya elvéessen a szívükből, és soha ne távolodjunk el.

A lázadás lehet tevőleges vagy tétlen. A tudatos lázadás jellemző példája Lucifer, aki a halandóság előtti világban ellenezte az Atya megváltástervét, és másokat is ez ellen hangolt, „és azon a napon sokan követték őt”. Nem nehéz felismerni az ő folyamatos lázadásának a hatásait napjainkban.

A Mormon könyve szentségtelen antikrisztusi hármasa – Sérem, Nehór és Korihór – kiváló lehetőséget nyújt számunkra az Isten elleni tevőleges lázadás tanulmányozására. Nehór és Korihór átfogó elmélete az volt, hogy nincs bűn, ezért tehát semmi szükség bűnbánatra, és nincs Szabadító sem. „[M]inden ember a saját tehetsége szerint boldogul, és... minden ember a saját ereje szerint győzedelmeskedik; és bármit tesz az ember, az nem bűn.” Az antikrisztus elveti a vallási felhatalmazást, míg a szertartásokat és a szövetségeket olyan cselekedeteknek minősíti, „melyeket ősi papok fektettek le azért, hogy hatalmat és felhatalmazást bitoroljanak”.

William W. Phelps története a tudatos lázadás utolsó napi példája, boldogabb befejezéssel. Phelps 1831-ben csatlakozott az egyházhoz, és egyházi nyomdász megbízást kapott. Több korai egyházi kiadványt ő szerkesztett, számos himnusz írt, és szolgált Joseph Smith írnokaként. Sajnos az egyház és a Próféta ellen fordult, olyannyira, hogy hamisan tanúskodott Joseph Smith

timony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet's imprisonment there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the La-

ellen egy Missouri állambeli bíróságon, hozzájárulva ezzel a Próféta ottani bebörtönzéséhez.

Később Phelps megbocsátást kérve írt Josephnek. „Tudom, milyen helyzetben vagyok, te is tudod és Isten is tudja, és szeretnék megszabadulni, ha a barátaim segítenek nekem.”

Válaszában a Próféta kijelentette: „Valóban sokat szenvedtünk viselkedésem miatt. [...] Ám a poharat kiittuk, Mennyei Atyánk akarata bevezetett, és még életben vagyunk. [...] Jöjj, drága testvér, a harc elcsitult, újra barátság az, mi annak is indult.”

William Phelps őszinte bűnbánattal eltemette lázadása fegyvereit, és újra teljes jogú egyháztagként fogadták, hogy soha többé ne távolodjon el.

Az Isten elleni lázadás talán még alattomosabb válfaja azonban a tétlen változat – az Ő akaratának a figyelmen kívül hagyása az életünkben. Sokan, akik soha nem vetemednének tevőleges lázadásra, ettől még szembeszegülhetnek Isten akaratával és szavával azáltal, hogy az isteni útmutatást semmibe véve követik a saját ösvényüket. Eszembe jut a Frank Sinatra által réges-régen híressé tett dal záró sora: „A magam módján [tettem]”. Az életben természetesen bőven van helye a személyes szempontoknak és az egyéni választásnak, ám a szabadítás és az örök élet kérdései esetében a jelmondatunknak így illene hangzania: „Isten módján tettem” – mert valóban nincs más út.

Vegyük például a Szabadító példáját a keresztelkedésre vonatkozóan. Alávetette magát a keresztelésnek az Atya iránti hűség kinyilvánításaként, valamint nekünk mutatott példaként:

„[M]egmutatja az emberek gyermekeinek, hogy a test szerint megalázkodik az Atya előtt, és bizonyítja az Atyának, hogy engedelmeskedik neki parancsolatainak betartásában. [...]

És ezt mondta az emberek gyermekeinek: Kövess engem! Tehát, szeretett testvéreim, követhetjük-e Jézust, ha nem akarjuk az Atya parancsolatait betartani?”

Ha Krisztus példáját szeretnénk követni, akkor nincs „magam módján”. Eltérő útvonalat keresgélni a menny felé éppoly hiábavaló, mint Babel tornyán munkálkodni ahelyett, hogy Krisztusra és az Ő szabadítására tekintenénk.

A kardok és más fegyverek, melyeket a lámá-

manite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: “They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.”

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become “weapons of rebellion.” Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

“But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

“Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

“Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be.”

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a “weapon of rebellion” against God, “full of deadly poison.”

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person’s career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one’s life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one’s time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one’s spouse, failing to nurture one’s children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

nita megtértek eltemettek, amiatt voltak a lázadás fegyverei, ahogyan korábban használták azokat. Ugyanezen fegyverek a fiaik kezében, akik a család és a szabadság védelmében használták azokat, egyáltalán nem voltak az Isten elleni lázadás fegyverei. Ugyanez igaz volt a nefiták kezében lévő hasonló fegyverekre is: „[Ő]k nem egyeduralkodóért vagy hatalomért harcoltak, hanem az otthonaikért és a szabadságaikért harcoltak, a feleségeikért és a gyermekeikért, és mindenükért, igen, hódolati rítusaikért és az egyházukért”.

Hasonlóképpen vannak olyan dolgok a mi életünkben is, amelyek lehetnek semlegesek vagy akár eredendően jók is, ám helytelen módon használva a „lázadás fegyvereivé” válnak. A beszédünk például képes építeni vagy lealacsonyítani. Ahogyan Jakab is mondta:

„De a nyelvet [úgy tűnik] az emberek közül senki sem szelidítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes.

Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, a kik az Isten hasonlatosságára teremttettek:

Ugyanabból a szájból jó ki áldás és átok. Atyámfiai, nem kellene ezeknek így lenni!”

Oly sok gonoszság és rosszindulat van jelen korunk köz- és személyes beszédében! Sok a közönséges és trágár beszéd, még a fiatalok körében is. Az efféle beszéd az Isten elleni „lázadás fegyvere”, telve „halálos méreggel”.

Vegyünk egy másik példát valamire, ami alapvetően jó, mégis az isteni előírások ellen fordítható – a munka. Az ember valódi megelégedettségre lelhet egy hivatásban, szakmában vagy szolgálatban, és mindannyian haszonélvezői vagyunk az elkötelezett és tehetséges emberek által számos területen elért és létrehozott eredményeknek.

Mégis előfordulhat, hogy a munka iránti odaadás válik mindenekfelett egy ember életének a középpontjává. Ezután már minden más másodlagos lesz, beleértve a Szabadító bármely igényét az ember idejére és tehetségeire. Ha a férfiak – és ugyanígy a nők is – kizárólag a szakmai előmenetel érdekében lemondanak a házasság valós lehetőségeiről, ha elmulasztanak a házastársukhoz ragaszkodni és felemelni őt, ha elmulasztják nevelni gyermekeiket, sőt, szándékosan kerülnek a gyermekvállalás áldását és felelősségét, akkor az egyfajta lázadássá alakíthatja az

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one's body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one's physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and

egyébként dicséretes teljesítményt.

Egy másik példa a fizikai lényünkre vonatkozik. Pál arra emlékeztet minket, hogy Istent kell dicsőítenünk testben és lélekben is, valamint hogy ez a test a Szentlélek temploma, „a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok”. Jogos érdekünk tehát, hogy időt fordítsunk a testünkről való gondoskodásra, a tőlünk telhető legjobb módon. Kevesen érzük el a teljesítmény azon csúcsát, amelyet a közelmúltban láthattunk az olimpiai és paralimpiai sportolók teljesítményében, néhányan pedig már tapasztaljuk az életkor hatásait, avagy M. Russell Ballard elnök szavaival élve, azt, ahogyan „meglazulnak a szegecssek”.

Mindazonáltal úgy hiszem, a Teremtőnk örövend annak, amikor minden tőlünk telhető megteszünk azért, hogy gondoskodjunk a fizikai test Tőle kapott csodálatos ajándékáról. A lázadás jele lenne az, ha valaki eltorzítaná vagy beszennyezné a testét, illetve visszaélné vele, vagy nem tenne meg minden tőle telhető az egészséges életmód érdekében. Ugyanakkor a hiúság, valamint az ember testalkatával, megjelenésével vagy öltöztetéssel való túlzott foglalkozás a lázadás egy másik végletes fajtája lehet, mely nem Istennek, hanem Isten ajándékának az imádatához vezet.

Végezetül pedig az Isten elleni lázadásunk fegyvereinek az eltemetése egyszerűen azt jelenti, hogy engedünk a Szent Lélek hívásainak, levetkőzzük a természetes embert, és szentté válunk „az Úr Krisztus engesztelése által”. Azt jelenti, hogy az első parancsolatot tesszük az első helyre az életünkben. Azt jelenti, engedjük hogy Isten uralkodjon. Ha az Isten iránti szeretetünk, valamint azon eltökéltségünk, hogy teljes lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel szolgáljuk Őt, lesz az a próbakő, mellyel minden dolgot megítélünk és minden döntésünket meghozzuk, akkor eltemetjük lázadásunk fegyvereit. Krisztus kegyelme által Isten meg fogja bocsátani a múltbéli bűneinket és lázadásainkat, valamint el fogja venni ezen bűnök és lázadások mocskát a szívünkéből. Idővel még a gonoszság iránti vágyat is elveszi majd, ahogyan azt az egykori lámánita megtértekkeltette. Ezután mi sem távolodunk majd el soha.

Lázadásunk fegyvereinek az eltemetése egyedülálló örömhöz vezet. Mindazokkal, akik valaha is megtértek az Úrhoz „eljut[unk] odáig, hogy megváltó szeretetet énekel[ünk]”. Mennyei Atyánk és az Ő Fia, a mi Megváltónk a legmélyrehatóbb szeretettel és áldozattal erősítették meg a végső boldogságunk iránti múlthatatlan

sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

elkötelezettségüket. Naponta megtapasztaljuk a szeretetüket. Minden bizonnyal képesek vagyunk viszonzni ezt a saját szeretetünkkel és hűségünkkel. Temessük el – nagyon-nagyon mélyre – az Isten elleni lázadás bármely elemét az életünkben, és helyettesítsük ezeket készséges szívvel és készséges elmével! Jézus Krisztus nevében, ámen.